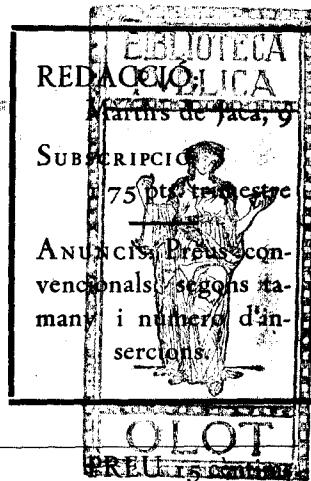


ESQUERRA



ANY III - NÚMERO 107

OLOT, 4 DE JULIOL DEL 1936

De tàctica obrera

per TERESETA ROQUÉ

I

R. Plà i Coral, en dos excel·lents articles, exposava dies passats en aquestes planes, la inutilitat que representa pels obrers unes millores de salari que al capdevall provoquen un augment de preus i de fet torna a quedar limitat el poder adquisitiu de la classe treballadora i no s'ha resolt res. L'articulista expressava l'excessiva preocupació que senten els obrers, per aquestes fictícies millores de salari, i creia més eficaç endegar el moviment obrerista cap a la obtenció d'una legislació completa en matèries d'assistència social, atur forçós, malaltia, vellesa, accidents, tot admetent, segons es desprèn dels dos articles, l'actual sistema econòmic d'estructura capitalista, si bé un xic més humà.

Seguim creient que així tampoc es resoldrà res i subsistiran les múltiples injustícies del règim econòmic vigent, a més de creure, també, que el capitalisme no eliminarà mai l'atur forçós, defecte orgànic seu.

La comprovació del què diem és ben senzilla. Igual com es carreguen sobre els preus de cost els augments de salari, de la mateixa manera s'hi consignaran les obligacions a que vingui obligat el capital o capitalista en matèria d'assistència social i serà la classe treballadora la que pagarà, a fi de comptes, les millores que vagi obtenint. El sistema capitalista, per raó de la seva pròpia naturalesa, realitzarà en tot temps la fórmula que prescriu la teoria marxista (1), que és la següent:

Capital constant — Capital variable — Plus-vàlua = Valor de la mercaderia.

De manera que junt amb el cost de les primeres matèries i desgast de maquinària i utilatge, el capitalista hi sumarà el cost de la força de treball (salaris) i el que vagi costant el manteniment o assegurança d'aquesta força (atur, malalties, accidents, vacances, retir, etc.) o sigui el capital variable, (quantitats que el capitalista esmerça en la compra de la força de treball). Així doncs, el capital variable creixerà d'acord amb les exigències obreres sense mermar absolutament en res la plus-vàlua o benefici i augmentant en igual proporció el preu de les mercaderies, permaneixent sempre intangible el benefici i amb ell la producció típicament capitalista, seguida de les inevitables conseqüències de sobre-producció, atur forçós, misèria, etc., i basat en tot temps en l'explotació de l'home per l'home, àdhuc en èpoques de màxima prosperitat.

El que cal, doncs, és discutir la legitimitat del benefici i el dret que sobre ell hi té la classe treballadora com a part creadora del mateix i també el dret que hi té la societat en conjunt representada per l'Estat i el Municipi, pensant en la substitució d'un sistema econòmic incompatible amb el progrés i la civilització i en plena fallida, tal com és el cas del capitalisme arreu del món.

Unes millores de jornal, unes vacances retribuïdes, no representen avui cap reivindicació «efectiva» del treballador. Si no es modifica el sistema, igualment succeirà amb tota la legislació d'assistència social que pugui fer-se i que ja hauria d'ésser una realitat entre els obrers, i no per actuació de l'Estat sinó per la de les organitzacions sindicals, que, per esperit de vertadera solidaritat obrera, havien d'haver fet impossible que cap company treballador es vegés abandonat davant l'adversitat.

La manera com creiem que ha d'enfocar-se el moviment obrer i l'exposició d'un programa de realitzacions concretes, fa necessari un segon article per tal de no donar al present una extensió desmesurada.

(1) Carles Marx «El Capital».

GUSPIRES

per FARRÉ

No sigueu neules, senyors de la Traïció, ai! de la Tradició.

Heu estat capaços de fer una raspallada, sense sentir-ho, al respectable senyor Jutge municipal, per tal de produir uns efectes de tots coneguts; però, a que no sou prou sincers per a fer públic que foren processats i empresonats tots els frares d'un convent (i eren molts) per immorals i *cotxinós*, o el que és el mateix, porcs i degenerats?

I nosaltres voldríem saber encara, si «están todos los que son».

* * *

Els periodistes italians, feixistes i amics de les violències, com tots els de la seva calanya, no volien deixar parlar el Negus. Però el Negus va parlar sense fer cas als *civilitzats* esclaus italians. I és que no ofèn el qui vol, sinó el qui pot.

* * *

El senyor Eden diu que tots tenen la consciència tranquil·la. Bé, això de tranquil·la ja es pot admetre, però si li veièssim el color estic segur que seria horriblement negre. O si és altrament, perquè arreu es parla ja dels funerals de la S. de N.?

* * *

Hem vist un d'aquests dies, que les tropes de Nankin s'han negat a lluitar contra els seus germans de Canton. Quin exemple més superb, noble i falaguer! Ah! Si es repetís el cas tants cops com es repetís el cas d'enfrontar uns homes contra uns altres homes, uns germans contra els altres, s'hauria acabat ja per sempre l'estigma de la guerra. I és aquest l'únic mitjà efectiu: l'amor als altres germans nostres, que ha de despertar l'Escola, ja que les religions no ho han volgut fer.

Adolf Prat Sastreria, Teixits
CONFECCIONS El Barato